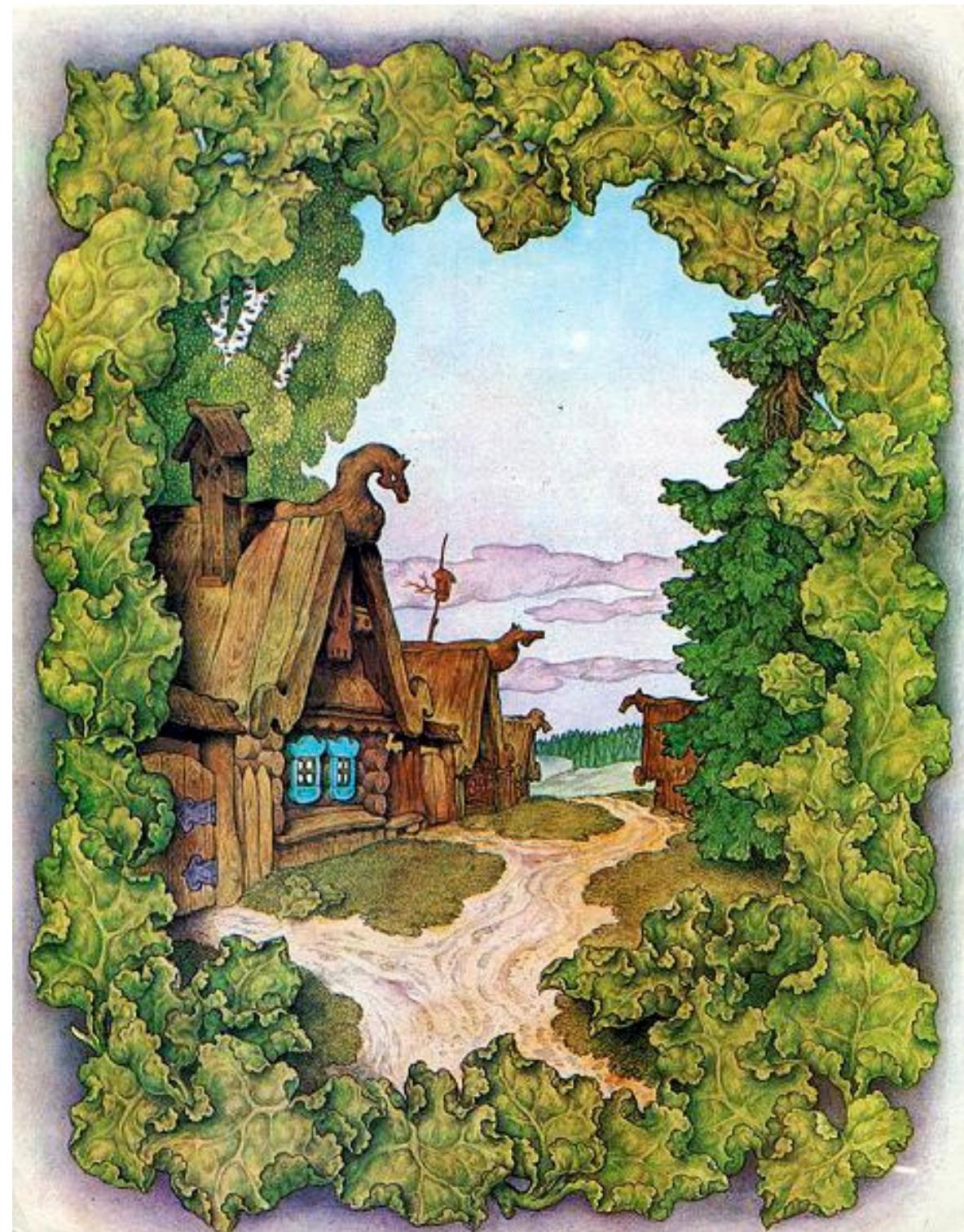

מניו־שקה ואיגורקה

ל. קוזמין

ילדה בשם מניושקה חיה פעם בכפר, בבית הורים. ההורים עבדו בשדה מזריחת שמש עד שקיעתה, ומניושקה טיפלה באח איגורקה. הוא היה עוד קטן מאוד ולא ידע ללכת ולא לדבר.

מדי בוקר ניגבה לו מניושקה את הפנים, האכילה בדייסה עם חלב ואחר כך הוציאה אותו מהעריסה הגבוהה תוך אמירה "כמה שאתה כבד! ממש שוקל פוד! פוד איוונוביץ' ולא איגורקה." היא לקחה אותו על גבה, הוציאה לחצר ושמה על דשא רך תחת עץ לבנה.

"יותר רחוק אינני יכולה להביא אתך. כאן נבלה. כך אמרה אמא. אבל זה הרי טיפשי. תמיד רק בחצר. כל יום באותו המקום!"

לאיגורקה, כל עוד קטן, לא היה אכפת, ולמניושקה היה משעמם. היא רצתה לצאת לרחוב, לכפר, לשטחים חופשיים. כל הזמן חשבה איך לשנות את היום, ופעם נזכרה בעגלת עץ קטנה. בעגלה זו אבא ואמא הובילו פעם את מניושקה עצמה. עכשיו היא מצאה אותה בעליית גג, ניגבה ממנה אבק, והכניסה פנימה את איגורקה בתוך סל גדול.

"עכשיו לשנינו יפה! עכשיו אני אהיה לסוס ואתה

לעגלון! נסע!"

ונסעו.

נוסעת העגלה ברחוב, הגלגלים מרוחים בזפת חורקים וחורקים. הראש הלבן של איגורקה מתנדנד בתוך הסל. ומחלונות מציצים תושבי הכפר, הזקנים והקטנים, כאלה שיושבים תמיד בבית, אם מזג אוויר טוב ואם רע.

הם קוראים למניושקה "לאן את הולכת? בואי אלינו!" ומניושקה עונה "לא! בבית ישבנו מספיק! אנו רוצים לצאת לשטח פתוח, לאוויר חופשי, לראות עולם רחב."

והזקנים נוזפים "לא טוב עכשיו לצאת מהבית! חם, שקט ואין איש. רק ציפור-אוב מתעופפת והיא תחטוף אתכם." ומניושקה שוב מניפה יד "לא תחטוף! אנו עם איגורקה לא מפחדים מכלום! אנו נועזים כאלה!" והם נוסעים הלאה והלאה.

הכפר הסתתר כבר מאחרי שדה שיפון גבוה. שיפון עומד כמו קיר לאורך הדרך, לא מתנדנד, ואין איש סביב. גם את ציפורי-אוב לא רואים בשמיים. "איך, סתם הפחידו אותנו, איגורקה, עכשיו ניסע עוד קצת ונצא לאוויר חופשי. אני יודעת. אבא סיפר לי."

ואז שדה השיפון פנה לצד אחד, הדרך לצד שני, והם יצאו לאחו ירוק. למטה, בין שיחים עובר נחל, ובו שושני-מים, להקות דגיגים, ואחריו שטח פתוח, כה יפה שהנשימה נעצרת.

"כאן יהיה לנו נעים" אומרת מניושקה לאח "ואל תפחד, עוד לא חוזרים הביתה. טוב לנו כאן."

מה שנכון - נכון. מאוד טוב באחו מעל הנחל. כאן גם בחום הצהריים גם קריר וגם שמח. תחת העגלה של איגורקה מדלגים חרגולים, מעל האדמה ממש מתעופפות סנוניות החוף. פרפרים עוברים מפרח לפרח.

ופרחים - סביונים צהובים, תלתן אדמדם, פעמוניות כחולות, כל כך בהירות שאיגורקה, כשראה אותן ממש קפץ בסל שלו.

"סבלנות" אמרה מניושקה "אין לך כל תועלת מפעמוניות, רק תמחץ אותן. מוטב שאאסוף לך קצת תותי-בר."

היא הביטה סביב, ובדשא ראתה המון תות.

ומניושקה התחילה לאסוף תות-בר בשל. קוטפת ביד ימין ושמה בחופן היד השמאלית. קוטפת ומביטה כל פעם על האח, וכשרואה עוד גרגיר בדשא הגבוה

צועקת "אל תפחד, איגורקה, אני כאן."

ואיגורקה חושב שהאחות משחקת מחבואים אתו, מקפץ בתוך הסל ומנסה להגיד גם הוא "אגו.. אגו.." וכך צעד אחרי צעד הולכת מניושקה רחוק יותר, מביטה על האח מדי פעם, קוראת לו ומקשיבה איך הוא עונה לה "אגו..".

כשאספה חופן שלם של תותים שוב קראה.. ולא שמעה תשובה. קראה עוד פעם, ועוד פעם לא שמעה כלום.

"אולי נרדם?" חשבה מניושקה והרימה ראשה מעל הדשא. ורק כשהביטה, כל הגרגירים נפלו מידה לאדמה והתפזרו. לא הייתה באותו מקום העגלה והסל, לא היה באותו מקום האח איגורקה, לא היה מי שיענה למניושקה.

"האם ציפור-אוב חטפה אותו?" נבהלה מניושקה ורצה למקום בו עמדה העגלה.

וזו עמדה ממש סמוך לשפת הנחל וכשמניושקה הביטה למטה התחילה לבכות "וי, מה עשיתי! וי, אני אשמה בעצמי! השארתי את האח בלי השגחה. הוא כנראה הניע את עצמו בעגלה ונסע במדרון לתוך הנחל. הנה עקבות בחול!"

מניושקה ירדה לחול החוף, עמדה על ברכיים והביטה לתוך המים. ושם אין כבר כל עקבות. שם רק דגיגים רודפים זה אחרי זה בין אבנים חלקים, וסרטן בעל שפם ארוך זוחל.

"סרטן! סרטן!" קראה מניושקה ביאוש "איפה העגלה עם האח שלי? זחל-נא שם איפה שעמוק יותר, תסתכל, אולי איגורקה שם..."

הסרטן אפילו את שפמו לא הניע, והלך הלאה לעניינים שלו.

"דגיגים! דגיגים!" התחננה מניושקה "תסתכלו בעומק! חפשו את אחי!"

והדגיגים רק משחקים, כאילו לא שמעו.

ומניושקה קוראת לנחל עצמו, מבקשת, מתחננת "הנחל, תתחלק לשניים, תחזיר לי את איגורקה. אתן לך בתמורה כל שרק תרצה."

אך הנחל שותק, הוא ממשיך לזרום בין השיחים ולא משיב.

מניושקה כבר לא יודעת מה לעשות. היא התיישבה על החול, במטפחת מנגבת את דמעותיה ובוכה "לא

שמרתי טוב על האח שלי. לא דאגתי לו יפה, פוד איוונוביץ' קראתי לו. אילו חזר עכשיו, לא הייתי עוזבת

אותו מהידיים אפילו אילה היה כבד יותר. אך עכשיו
לא זמן להתחרט. כנראה אצטרך בעצמי לרדת
למים."

רק חשבה להיכנס לנחל כשמלמעלה, מהעץ נשמע
קול "אל תחפשי, אל תחפשי! אין צורך.. איגורקה
שלך לא טבע. רק תגידי מה תתני לי. מה רצית לתת
לנחל תמורתו?"

ועל החול, לפני מניושקה הופיעה עקעק לבנבנה,
בעלת עיניים ערמומיות.

"מה תתני? מה תתני? אמרי מהר!"

"אתך הכל! הכל!" שמחה מניושקה. אם תרצי אהיה
אומנת לגוזלים שלך."

"אין לנו צורך באומנת לגוזלים" עונה העקעק "הם
מזמן כבר התפזרו ביער. מוטב שתתני לי את

המטפחת שלך. אני זקנה והשמש צורבת את ראשי."
"קחי!" מיהרה מניושקה "קחי וספרי לי על איגורקה.

תגידי מהר איפה הוא?"

"הנה שם" ענתה עקעק והצביעה בכנף "שוחה בנחל
כמו בספינה, בעגלת עץ שלו. אבל אם לא תוציאי

אותו, מהר, הוא יגיע לים."

מניושקה קמה והתחילה לרוץ בחוף. העקעק שמה

את המטפחת על ראשה ועפה לפניה, מראה את הדרך.

אבל לעקעק קל לעוף באוויר ולמניושקה קשה לרוץ על הארץ. בדרך תעלות, שיחים, סרפד. היא התאמצה מאוד, נשרטה בדרך, אך את זרם הנחל המהיר לא יכלה להשיג.

ושוב התחילה מניושקה לבכות. מולה קיר גדול של פטל. ומפטל יצאה דובה. גדולה, שעירה, כל הפרצוף מרוח במיץ גרגירי יער.

מניושקה לא הספיקה אפילו להיבהל. והעקעק אומרת לדובה "תעזרי, תעזרי! תעזרי לה להשיג את הנחל. מניושקה תגמול לך במשהו."
"במה?" שאלה הדובה "אינני רואה כלום מעניין עליה."

"ואולי הסינור שלי?" אמרה מניושקה "רוצה שאתן לך את הסינור במתנה?"
הדובה לקחה את הסינור, מדדה אותו לאט ואמרה "קטן!"

אחר כך חשבה, חשבה, גירדה אחרי אוזן, שוב חשבה והסכימה "טוב, יתאים. אתן אותו לבת שלי והוא יתאים לה בדיוק. שבי מניושקה. למעלה. נלך

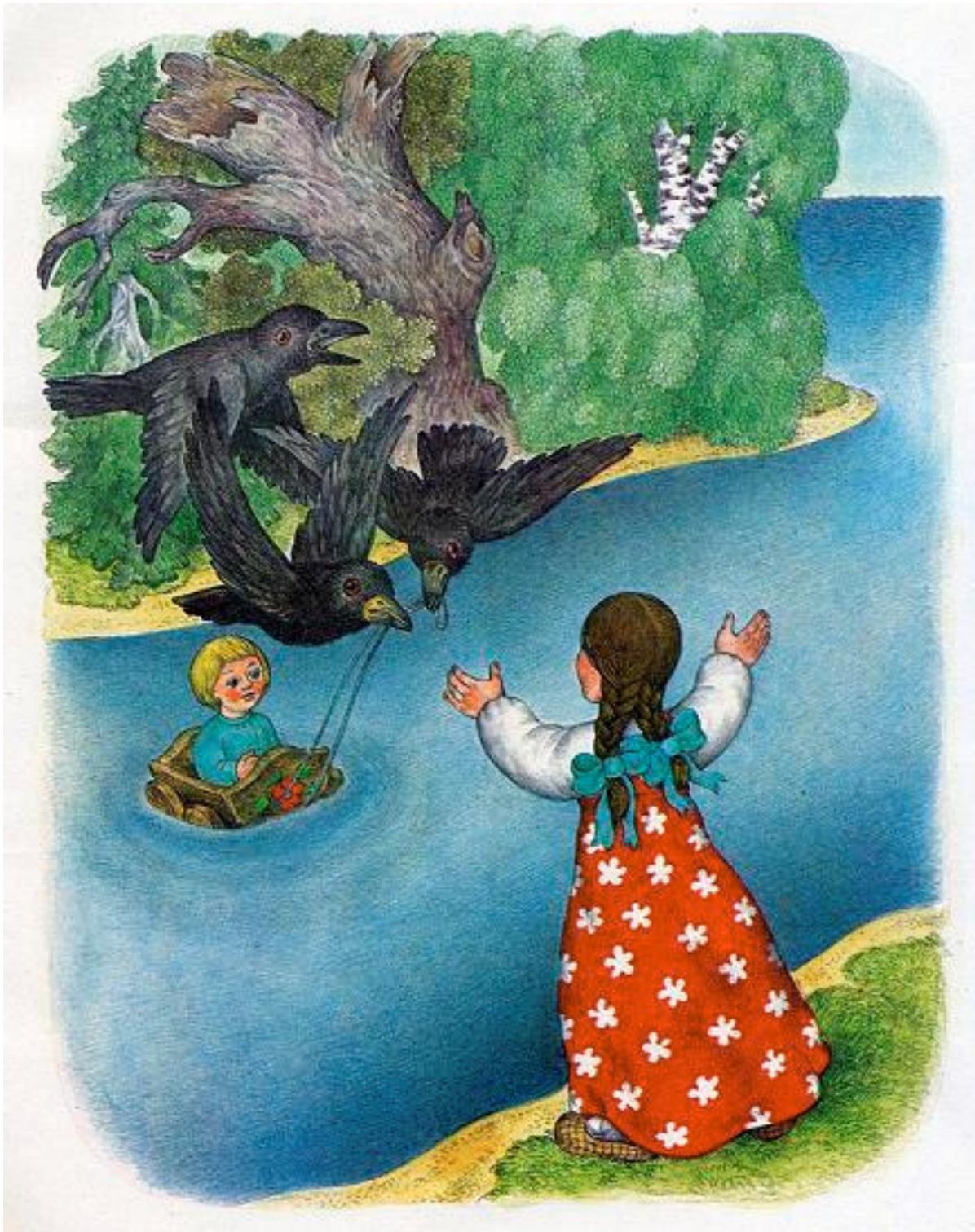

לרדוף אחרי הנחל.
עלתה מניושקה על גבה של הדובה, תפסה בפרווה
הפרועה והן התחילו לנוע מעל שיחים, מעל תעלות,
מעל סרפד, כל כך מהר שהעקעק לא יכלה להספיק
אחריהם, ורק התיישבה על אשוח וקראה "רוצו! רוצו
הלאה. אני כבר לא יכולה."

הדובה השעירה עוברת דרך יער ומניושקה מתכופפת
כדי שענפים לא ישרטו אותה, ויחד עם הדובה רק
מביטה איפה, בין העצים הצפופים, עובר הנחל.
וכל הזמן מבקשת "מהר! מהר! אחרת איגורקה ייפול
לים!"

עברו את היער ושוב לפנייהן שדות רחבי ידיים, והנחל
התפשט כל כך רחב שלא רואים כבר את הגדה
השניה. אך שם, ממש באמצע רואים משהו צבעוני,
וכשמתקרבות רואות שזה ספינה-עגלה של איגורקה.
"דודה דובה" מבקשת מניושקה "העברת אותי דרך
היער, דרך כל צרות הדרך, אנא, תביאי אותי למרכז
המים. עזרי לי להביא לחוף את הספינה הקטנה של
איגורקה."

"לא. זה הכל. התעייפתי מאוד" עונה הדובה "אחזור
לבתי שלי, אביא לה את הסינור. לעזרה תפני לעורב."

זה שמטייל שם בשדה במעיל שחור ומכנסיים
מרופטים."

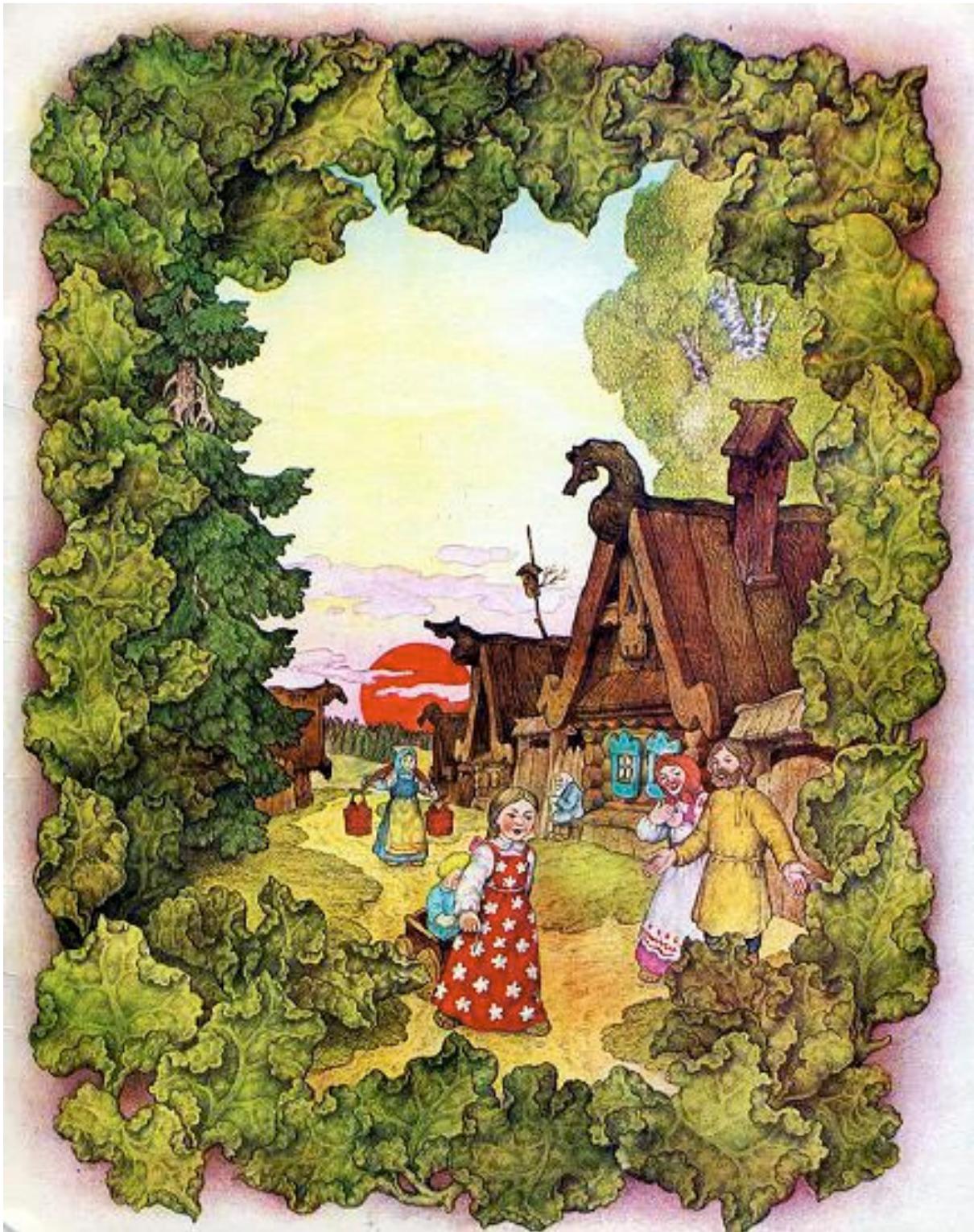
מניושקה נרתעה "לבקש ממנו.. צריך מתנות חדשות
לתת ואין לי כבר שום דבר יותר. רק את המעיל, וגם
הוא כבר מטולא."
"אין לך מתנות, אז תשתחוי לו עמוק!" קראה הדובה
והלכה ליער.

מניושקה רצה אל העורב, השתחוה עד הארץ "דוד
עורב, אין לי כבר מתנות, ובכל זאת תקשיב. אם
תעלה על גדם עץ גבוה תראה שם, בתוך הנחל, אחי
איגורקה שוחה לים.. רדפתי אבל לא הספקתי להשיג
אותו."

העורב השחור, בעל מכנסיים מרופטים עלה על גדם
גבוה, הסתכל על הנחל וקרא "הי, עורבים-בנים שלי!
איפה אתם? בוא הנה! מהר! צריך להציל את
איגורקה!"

הוא הניף את כנפיו, ועלה לאוויר. משום מקום באו
אליו פתאום שני עורבים-גוזלים ועפו למרכז הנחל.
עפו, תפסו את הספינה-עגלה בדופן ומשכו אותה עד
החוף.

איגורקה יושב שם שלם, בריא, מקשקש משהו וצוחק.

ומניושקה מרוב אושר לא יודעת מה לעשות קודם.
האם לחבק את האח או להודות לעורב. היא
משתחוה לגורי עורבים, מבקשת סליחה שאין לה
יותר מתנות.

והעורב בעצמו שמח, מקפץ, צועק "אז מה? איזה
מתנות צריך כשהאח שלך שוחה לים. אנו, מניושקה,
לא צריכים דבר, וגם אין צורך להשתחוות לנו. עכשיו
אנו נלווה אותך הביתה."

והם עזרו למניושקה להוביל את האח עד הכפר
עצמו. ושם מהומה. ההורים חזרו מהעבודה ודואגים,
מבוהלים. כל אנשי הכפר דואגים. וכשרק ראו בדרך
את הילד ועגלה, את מניושקה ואת העוזרים בעלי
כנף, כולם רצו אליהם.

אמא ואבא אפילו לא נזפו. הם תפסו את איגורקה
והתחילו בתור לנשק ולחבק אותו, והאנשים הזקנים,
הקטנים, נעמדו סביב למניושקה "נו איך? בלית
באוויר צח? ראית עולם רחב? איך הוא?"
ומניושקה התחילה לצחוק "ראיתי, ראיתי.. הוא גדול,
גדול ביותר, אך לא צריך לפחד ממנו. הוא - טוב לב!"